

GŁOS RADOMSZCZAŃSKI

ORGAN WKŁK POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

Rok III (VI)

CZWARTEK, 7 GRUDNIA 1950 ROKU

337

W 30-lecie istnienia Komunistycznej Partii Francji

Na bojowym posterunku nieugiętej walki o wolność i socjalizm

GENEWA (PAP). — Dziennik „L'Humanité” opublikował uchwałę Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Francji z okazji 30-lecia Francuskiej Partii Komunistycznej.

Komunistyczna Partia Francji — stwierdza uchwała — utworzona została z woli większości członków tej partii socjalistycznej na history-

cznym kongresie w Tours 25 grudnia 1920 r.

Spadkobierczyń najlepszych tradycji francuskiego ruchu robotniczego i prawdziwej myśli francuskiej — Francuska Partia Komunistyczna zrodziła się w walce naszej klasy robotniczej przeciwko pierwszej wojnie światowej, przeciwko imperiali-

stom, którzy tę wojnę sprowokowali, przeciwko ich agentom — pracowicow — socjalistycznym przywódcom. Francuska Partia Komunistyczna na stworzona została po wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej i bodźcem do jej utworzenia był zwycięski przykład wielkiej Partii Bolszewików partii Lenina — Stalina.

W ciągu 30 lat Francuska Partia Komunistyczna poświęciła się całkowicie obronie pracujących; nieustannie walczyła o ich zjednoczenie w walce o demokrację, o pokój, o przygotowanie zwycięstwa nowego świata drogą obalenia kapitalizmu. Pod dalekowszerecznym i zdecydowanym kierownictwem Maurice Thoreza stała się wielką partią robotniczą nowego typu, partią, która potrafiła połączyć teorię z praktyką, potwierdzać słowa czynami, partią, która pokonywując wszystkie przeszkody, pomyślnie prowadziła klasę robotniczą i naród francuski do wolnego i szczęśliwego życia, do socjalizmu.

30 rocznica KPF uczczona będzie przez wszystkich pracujących, przez wszystkich Francuzów milujących sprawiedliwość, wolność i pokój.

KPF jest partią braterstwa między ludźmi i narodami, partią sojuszu między klasą robotniczą i uciskanymi narodami kolonialnymi. Żąda ona natychmiastowego położenia kresu brudnej wojnie w Vietnamie tak samo, jak ówczesnego wieku temu występowała przeciwko niesprawiedliwej wojnie prowadzonej z narodem Marokko KPF jest partią nie zależności narodowej, o którą walczyli i za którą ginęły dziesiątki tysięcy bohaterów — komunistów. Bronią niezależności narodowej

wczoraj — przeciwko monarchizmowi — wichystom i innym zdrajcom — broni jej dziś przeciwko imperialistom amerykańskim i wielkim kapitalistom, którzy stali się ich sługusami na podstawie solidarności klasowej.

KPF jest partią internacjonalizmu proletariackiego, partią jednolitego frontu pracujących całego świata, walczących o pokój i socjalizm, a w szczególności jest partią braterstwa z robotnikami niemieckimi i demokratami, braterstwa przypięczonego wspólną walką w 1923 r. przeciwko okupacji Rury i odradzonego dziś we wspólnej walce przeciwko remilitaryzacji Niemiec.

KPF jest partią niezłomnej solidarności ze Związkiem Radzieckim — twierdzą socjalizm, demokrację i pokój, krajem — wyzwolicielem i przyjacielem Francji, jest partią wierną pełnemu chwale przykładowi, jaki dali w 1919 r. francuzi przeciwko remilitaryzacji Niemiec.

(Dalszy ciąg na str. 2-giej)

Nierozzerwalna przyjaźń ze Związkiem Radzieckim fundamentem naszych osiągnięć



„Zdajemy sobie jasno sprawę, że fundamentem i motorem nowej epoki w życiu naszego narodu jest przyjaźń i pomoc Związku Radzieckiego“.

Bolesław Bierut

Na str. 3 zamieszczamy referat

tow. JAKUBA BERMANA

p. t.

„Baza i nadbudowa w świetle prac towarzysza Stalina o językoznawstwo“

Na cześć Konstytucji Stalinowskiej ludzie radzieccy wykonują przedterminowo Plan Pięcioletni

MOSKWA (PAP). — Narody Związku Radzieckiego uroczysto obchodzą dzień Konstytucji Stalinowskiej. Miasta i wsie tonęły w odświętnych szatach.

W r. dzień Konstytucji Stalinowskiej zbliża się z zakończeniem powojennego Planu 5-letniego i ze zbliżającymi się wyborami do Rad Terenowych Deputowanych Ludu Pracującego. Najszersze rzesze narodu radzieckiego obchodzą 14 rocznicę uchwalenia Konstytucji Stalinowskiej — konstytucji zwycięskiego socjalizmu w atmosferze wysokiej aktywności politycznej i produkcyjnej.

Do Moskwy napływają masowo meldunki od załóg licznych zakładów przemysłowych o przedterminowym wykonaniu Planu 5-letniego. I tak m. in. 62 fabryki dzielnicy im. Szczerbakowa w Moskwie spośród ogólnej liczby 63 obiektów przemysłowych — wykonały przed terminem plany 5-letnie.

O imponujących osiągnięciach wytwórczych, którymi bohaterka klasa robotnicza ZSRR upamiętnia 14 rocznicę uchwalenia Konstytucji Stalinowskiej — donoszą również z Leningradu, z ośrodków przemysłowych Ukrainy, Azji Środkowej, Syberii, Uralu i Dalekiego Wschodu.

W atmosferze radości obchodzą dzień Konstytucji Stalinowskiej miliony obywateli radzieckich, biorących udział w akcji wyborczej do Rad Terenowych.

Setki tysięcy agitatorów przeprowadziło pogadanki z wyborcami o Konstytucji Stalinowskiej, która utrwaliała zdobycze Wielkiej Socjali-

stycznej Rewolucji Październikowej. O popularności i znajomości Konstytucji Stalinowskiej w Kraju Związkiego Socjalizmu świadczy dane o olbrzymich nakładach wydawnictw, poświęconych Konstytucji. Referat Józefa Stalina wygłoszony na nadzwyczajnym VIII Wszeczwiązkowym Zjeździe Rad pt. „O projekcie Konstytucji ZSRR”, wydany był 666 razy w łącznym nakładzie 64.680.000 egz. w 89 językach.

Ludność Berlina głosi przeciwko remilitaryzacji

BERLIN (PAP). — Agencja ADN donosi, że do poniedziałku wieczorem 678 tysięcy berlińczyków ze wszystkich części miasta złożyło swe podpisy pod odezwą przeciwko remilitaryzacji i na rzecz pokoju.

Plany roczne wykonane przed terminem

ZPW im. Wiosny Ludów

Załoga ZPW im. Wiosny Ludów wykonała roczny plan produkcji w dniu 4 grudnia bież. roku.

Robotnicy tych zakładów w celu uczczenia II Światowego Kongresu Pokoju zobowiązali się wykonać

roczny plan do dnia 10 grudnia br. Zobowiązanie to zostało więc zrealizowane na 6 dni przed terminem.

ZPP w Aleksandrowie

Dla uczczenia święta 1 Maja załoga Zakładów Aleksandrowskich zobowiązała się wykonać roczny plan produkcyjny do dnia 15 grudnia. Dzięki wysiłkowi robotników plan został zrealizowany jeszcze wcześniej, a mianowicie w dniu 4 grudnia.

ZPW im. Jarosława Dąbrowskiego w Zgierzku

Zakłady te w dniu 29. XI. br. wykonały zadania pierwszego roku Planu 6-letniego. Do wypełnienia podjętych przez załogę zobowiązań przyczyniła się w wielkiej mierze ofiarne i pełne zrozumienia postawa załogi tych zakładów, która w wykonaniu planów widzi lepszą, jaśniejszą przyszłość oraz podniesienie stopnia życiowej mas pracujących.

ZPW im. Władysława Reymonta

Robotnicy oddziału przygotowawczego angielskiego z ZPW im. Wł. Reymonta wykołali roczny plan z nadwyżką 4.350 kg. przedz. Do przedterminowego wykonania planu w dużej mierze przyczyniły się długofalowe zobowiązania, podejmowane i w pełni zrealizowane przez robotników tego oddziału.

Również oddział przedzalni kapturkowej ZPW im. Reymonta dzięki

wykonaniu podjętych przez poszczególne robotnicze zobowiązań długofalowych zrealizował przedterminowo roczny plan z nadwyżką 52.871 kg. przedz.

Zjednoczenie Energetyczne Okręgu Łódzkiego

Zjednoczenie Energetyczne Okręgu Łódzkiego jako pierwsze w Polsce wykonało w dniu 1 grudnia br. roczny plan produkcji energii elektrycznej.

Zjednoczeniu Łódzkiemu podlega w terenie 5 wytwórni oraz 4 podokręgi. Osiągnięty sukces należy zawdzięczać przede wszystkim ofiarnej pracy brzdęków remontowych.

„Film Polski“

Załoga Laboratorium Eksploatacyjnego Wytwórni Filmów Fabularnych w Łodzi, składa meldunek o wykonaniu rocznego planu produkcyjnego w dniu 5 grudnia b. r.

Z ostatniej chwili

Narodowy Spis Powszechny w województwie łódzkim dobiega końca

Według ostatnich meldunków, które wpłynęły wczoraj w godzinach wieczornych do Wojewódzkiego Referatu Spisowego, Narodowy Spis Powszechny w województwie łódzkim dobiega końca. Na ogólną ilość 7.537 obwodów Spis zakończony został wczoraj do godziny 21 w 7.120 obwodach. Zakończyły Spis i wypełniły arkusze zbiorcze powiaty: łódzki, brzeziński, kutnowski, łaski oraz

PEKIN (PAP). — Minister Spraw Zagranicznych Chin Ludowych Czou En-laj złożył w imieniu swego rządu oświadczenie następującej treści w sprawie traktatu pokojowego z Japonią:

1 Oświadczam uroczysto, że Centralny Rząd Ludowy Chińskiej Republiki Ludowej jest jedynym legalnym rządem narodu chińskiego i że musi on wziąć udział w przygotowaniu, opracowaniu, i zawarciu traktatu pokojowego z Japonią.

2 Polityka Centralnego Rządu Ludowego zmierza do jak najszybszego wspólnego zawarcia traktatu pokojowego z Japonią w ten sposób, by położyć kres stanowi wojny z tym krajem i umożliwić na drodze japońskiemu jak najwcześniejsze osiągnięcie demokracji i pokoju.

3 Tymczasem rząd Stanów Zjednoczonych obrab politykę ciągłego odwiekania sprawy zawarcia traktatu pokojowego z Japonią w celu zrealizowania swych zamiarów w długotrwałej okupacji wojskowej Japonii.

4 W pierwszym artykule swego memorandum do rządu ZSRR

— rząd St. Zjednoczonych, proponując zasady, na jakich miałyby oprzeć się traktat z Japonią, użył formuły, w myśl której uczestnikami byłyby „którekolwiek lub wszystkie narody znajdujące się w stanie wojny z Japonią a pragnące zawrzeć pokój na proponowanej podstawie”. Wynika z tego, że rząd amerykański wyrzekł się jawnie podstawy wspólnego traktatu pokojowego z Japonią ustalonej w deklaracji kairskiej, układzie jaltańskim i proklamacji poczdamskiej oraz wyparł się zasad polityki wobec Japonii, przyjętych przez Komisję Dalekiego Wschodu.

4 Co się tyczy Tajwanu i Wysp Rybackich, postanowiono, że powinny być one zwrócone Chinom zgodnie z deklaracją kairską, a co do południowej części Sachalinu i Wysp Kurylek — że mają być one zwrócone Związkowi Radzieckiemu zgodnie z układem jaltańskim. Nie ma żadnych absolutnie powodów do wznowienia dyskusji w sprawach terytorialnych, które zo-

stanowią przedmiotem dyskusji w ramach polityki pokojowej z Japonią.

(Dalszy ciąg na str. 2-giej)

Załoga ZPB im. I Dywizji Kościuszkowskiej podejmuje apel tkaczy ZPB im. Szymańskiego

Apel tkaczy z ZPB im. Szymańskiego, który w przedzalnii przewidziany jest wzrost wydajności o 7,1 proc., w tkalni o 8,9 proc., w wykończalni o 22 proc. W znacznym stopniu wzrosła produkcja: w przedzalnii o 16,75 proc., w tkalni o 3,1 proc., w wykończalni o 38 proc.

Biorąc to wszystko pod uwagę, załoga ZPB im. I Dywizji Kościuszkowskiej przyjęła wezwanie tkaczy z ZPB im. Szymańskiego, podejmując uchwałę, w której m. in. czytamy:

Doenajac ogromne znaczenie współzawodnictwa o zwiększenie wydajności dla realizacji Planu 6-letniego, dla sprawy utrwalenia pokoju, z entuzjazmem podejmujemy wezwanie. Załoga nasza podejmuje nie tylko współzawodnictwo w tkalni, lecz i w przedzalnii, wzywając wszystkie tkalnie i przedzalnie do szlachetnej rywalizacji o lepszą wydajność, lepszą pracę i lepszy towar.

Współzawodnictwo opieramy na: 1) wydajności na 1 wrzec. godz., 2) wydajności na 1 krośno-godz., 3) walce o najmniejszą ilość postojów, 4) walce o pełne wykonanie baz produkcyjnych.

Wojska Mac Arthura wycofują się w nieładzie na południe Korei

PEKIN (PAP). — W ogłoszonym 5 grudnia komunikacie dowództwo na czele koreańskiej Armii Ludowej podaje, że wojska ludowe prow. „a w dalszym ciągu na wszystkich odcinkach frontu pomyślnie działają bojowo przeciwko wojskom amerykańskim i południowo-koreańskim.

W rejonie na południe od Anchu nieprzyjaciół pod naciskiem oddziałów Armii Ludowej wycofuje się w kierunku południowym.

Na północ od Hamhyng jednostki Armii Ludowej prowadzą działania

bojowe na dotychczasowych pozycjach. Na wybrzeżu wschodnim wojska amerykańskie i południowo-koreańskie opuściły pod naciskiem oddziałów Armii Ludowej miasta Hсандin i Ranan i wycofały się na 45 — 50 km w kierunku południowym i południowo-zachodnim.

LONDYN (PAP). — Korespondenci brytyjscy donoszą z Korei, że wojska ludowe znajdują się w odległości 50 km na południowy wschód od Phenjann. Wojska amerykańskie i brytyjskie przed opuszczeniem Phenjannu zamieniły to miasto w stos gruzów i ruin.

Wojska amerykańskie i brytyjskie, ścigane przez oddziały ludowe, wycofują się w nieładzie w kierunku południowym. Straty wojsk amerykańskich są znaczne. Ilość rannych żołnierzy amerykańskich, których w ciągu ostatnich 8 dni udało się samolotami przewieźć do Tokio — wynosi około 13.000.

ODCZYT

Konstytucji Stalinowskiej

Dzisiaj, w czwartek 7. 12. w lokalu Ośrodka Szkolenia Partijnego KŁ PZPR, przy ul. Traugutta Nr 1, o godz. 17 odbędzie się odczyt pt. „Konstytucja Stalinowska — dokument zwycięskiego socjalizmu”. Wstęp wolny

Doniosła propozycja premiera Grotewohla

Prezident Niemiec, Otto Grotewohl, skierował pismo do r. Adenauera, w którym zaproponował utworzenie ogólnoniemieckiej Rady Ustawodawczej, złożonej na zasadzie paritetu z przedstawicielami Niemiec Wschodnich i Zachodnich. Rada taka miałaby przygotować utworzenie ogólnoniemieckiego rządu tymczasowego, udzielałaby konsultacji rządowi ZSRR, USA, W. Brytanii i Francji przy opracowaniu traktatu pokojowego oraz przedstawiałaby wyżej wymienionym rządowi do zatwierdzenia wszelkie propozycje zmierzające do utworzenia ogólnoniemieckiego rządu. Premier Otto Grotewohl wskazuje również, że propozycja utworzenia ogólnoniemieckiej Rady Ustawodawczej mogłaby zostać przedłożona narodowi niemieckiemu. Naród zadecydowałby o przyjęciu lub odrzuceniu tych propozycji w referendum, przeprowadzonym w całym Niemczech.

Pismo premiera Grotewohla, w uzasadnieniu tych propozycji, stwierdza: „Wskutek rozbięcia Niemiec naród znalazł się w niezwykle ciężkiej sytuacji, która zastraszyla się w następstwie remilitaryzacji i wciągnięcia Niemiec Zachodnich w plany przygotowania wojennych... W obliczu tej sytuacji utrzymanie pokoju zawarcie traktatu pokojowego oraz przywrócenie jednolici Niemiec zależy przede wszystkim od porozumienia się samych Niemców”.

Propozycja premiera Otto Grotewohla opiera się na programie rozwiązania sprawy Niemiec wytyczonym na konferencji ósmu ministrów spraw zagranicznych w Pradze z 20-21 października br. Jak wiadomo, w konferencji tej brał udział minister spraw zagranicznych Niemiec Republiki Demokratycznej, Derlinger.

W chwili, kiedy w Pradze opracowywano deklarację w sprawie n-

chwala o remilitaryzacji Niemiec Zachodnich, powziętych przez ministrów spraw zagranicznych USA, W. Brytanii i Francji w Nowym Jorku 19 września br., remilitaryzacja znajdowała się już w pełnym toku. Tworzono już oddziały „ruchomych jednostek policji” uzbrojonych w czołgi i artylerię, a więc właściwie oddziały Wehrmachtu. Znajdowały się już w pełnym toku przygotowania do utworzenia 30 dywizji pancernych, które miałyby wejść w skład t. zw. „armii europejskiej”. Przy przeprowadzaniu tych poczynień, zagrożających pokojowi świata, współdziałali czynnie byli hitlerowscy generałowie: Halder, Guderian, Manteuffel, Scherwin i w. in. Przemysł Trizonii przestawił się już na tory produkcji wojennej. Otwarto bramy więzień dla hitlerowskich zbrodniarzy wojennych.

Do chwili obecnej proces remilitaryzacji trwa nieprzerwanie. Niebezpieczeństwo ani przez sekundę nie ustalo. Przemysł Trizonii produkuje pełną parą broń. Zakłady tekstylne produkują mundur. W Zachodnim Berlinie utworzono kilka kompanii „policji” uzbrojonej po zęby, niczym nie różniące się od oddziałów regularnej armii. Reaktywano niemieckie aerokluby, skupiające przede wszystkim byłych pilotów hitlerowskiej Luftwaffe. Organizacje te mają przygotować grunt dla wskrzeszenia Luftwaffe.

Nie ustaje również krzątanie imperialistów wokół zagadnienia remilitaryzacji. W Londynie trwają obrady t. zw. „komitetu zastępców” paktu atlantyckiego na temat remilitaryzacji. W czasie debaty w Izbie Gmin na temat polityki zagranicznej rządu Labour Party, Bevin znów wypowiedział się za powołaniem nowego Wehrmachtu, który miałby walczyć w „obronie Europy Zachodniej” (czytaj — „w agresywnej wojnie imperialistów amerykańskich przeciw

Związkowi Radzieckiemu i krajom demokracji ludowej”.

Toteż remilitaryzację Niemiec Zachodnich potraktowano na II Światowym Kongresie Obróńców Pokoju jako jedno z głównych niebezpieczeństw, zagrażających pokojowi świata. Na niebezpieczeństwo to wskazało wielu mówców, między innymi również przedstawiciele narodu niemieckiego.

Orędzie Kongresu do Organizacji Narodów Zjednoczonych potępilo kategorycznie usiłowania i krok podjęte z pogwałceniem układów między narodowych, zakazujących remilitaryzacji Niemiec i domaga się z naciskiem zawarcia traktatu pokojowego z zjednoczonymi, zdemilitaryzowanymi Niemcami.

Stanowisko zajęte w sprawie remilitaryzacji przez II Światowy Kongres Obróńców Pokoju znalazło żywy i głęboki oddźwięk tak w Trizonii jak i w Niemieckiej Republice Demokratycznej. Fala nastrojów antyremilitaryzacyjnych w Niemczech Zachodnich przybrała takie rozmiary, że nawet osławiony podżegacz wojenny, Schumacher zmuszony został do lawirowania, przybierając postawę rzekomej opozycji w stosunku do planów amerykańskich.

Rząd Niemieckiej Republiki Demokratycznej współpracował przy ustalaniu konstruktywnego programu rozwiązania sprawy Niemiec. Rząd Republiki jest ważnym ogniwem w walce narodów Europy o „zgaszenie lontu niemieckiego, jaki USA chcą zapalić w sercu Europy” (Pietro Nenni). Równoległe z zapowiedzią, złożoną przez wiceprzewodniczącego Biura Światowej Rady Pokoju — Pietro Nenni — o obradach Światowej Rady Pokoju nad groźbą remilitaryzacji Niemiec, które odbędą się w najbliższej przyszłości, rząd Niemieckiej Republiki Demokratycznej nie ustaje w wysiłkach realizacji programu, wytyczonego w Pradze, czego świadectwem jest pismo premiera Grotewohla do dr. Adenauera. Sprawa remilitaryzacji jest bowiem zagadnieniem obchodzącym przede wszystkim naród niemiecki. Od postawy narodu niemieckiego zależy w dużej mierze powodzenie czy też fiasko planów imperializmu amerykańskiego, dotyczących wskrzeszenia Wehrmachtu. Propozycja premiera Grotewohla stanowi poważny wkład w dzieło walki o pokój i dlatego zostanie powitana z radością przez wszystkich niemieckich patriotów.

W 9-tą rocznicę wielkiej bitwy pod Moskwą

MOSKWA (PAP) — Dziennik „Moskiewska Prawda” przypomina w specjalnym artykule etapy wielkiej bitwy pod Moskwą, która toczyła się 9 lat temu.

Autor artykułu generał-pułkownik Sandałow stwierdza, że rozgromienie wojsk niemiecko-faszystowskich pod Moskwą wejście do historii jako wspaniały przykład poświęcenia i bohaterstwa.

Chełpliwe plany Hitlera, który zapowiadał, że jego wojska wkroczą do Moskwy najdalej 16 października, nadszedły wrogów Związku Radzieckiego — USA i Anglii oraz prasy reakcyjnej głoszącej nieunikniony upadek Moskwy i zgląd Związku Radzieckiego — nie ziściły się i pękły jak bańka mydlana.

Moskwa pozostała niedostępną dla wrogów twierdzą socjalizmu.

Cała ludność Moskwy — podkreśla generał Sandałow — gorąco odpowiedziała na wezwanie

Stalina i bohatersko stanęła do obrony swej ukończonej stolicy. Setki tysięcy mieszkańców Moskwy z niespotykanym w historii bohaterstwem wzniosły walę obronę, budowały umocnienia. Na tyłach niemiecko-faszystowskich okupantów prowadziły walkę oddziały partyzanckie, które zadawały ogromne straty wrogowi w ludziach i sprzęcie technicznym, niszczyły ważne obiekty wojskowe. W rejonach obwodu moskiewskiego tymczasowo okupowanych przez wroga działało około 10.000 partyzantów i partyzantek.

W wyniku podjętej 6 grudnia 1941 roku kontrofensywy wojsk radzieckich, główne ugrupowanie armii niemiecko-faszystowskiej przeznaczone do zajęcia Moskwy, zostało rozbite i odrzucone na zachód od stolicy radzieckiej na ponad 400 km.

Ogromną rolę w obronie stolicy i rozgromieniu Niemców pod Moskwą odegrał Józef Stalin. Jego geniuszowy strateg, jego niezłomna i nieugięta wola, jego niewyczerpanej energii i talentów organizacyjnych, jego mądrym kierownictwem — zawdzięcza stolicy swe ocalenie i wspaniałe zwycięstwo nad faszystami niemieckimi.

„Laur” Hitlera — kontynuuje autor — nie pozwalają widocznie spać współczesnym pretendentom do panowania nad światem, pod żegaczom wojennym z bloku anglo-amerykańskiego. Krocząc śladami szalonego frajtra wzywają oni otwarcie do „zniszczenia” komunizmu, skłękając wszelkiego rodzaju bloki agresywne dla przygotowania do nowej wojny, ubrają jej swe powierzone i morskie bazy dla swych zabobnych celów, prowadzą szalony wyścig zbrojeń.

Imperialiści przekształcają terytorium Niemiec Zachodnich i Japonii w bazy wypadowe dla na paści przeciwko Związkowi Radzieckiemu i krajom demokracji ludowej, odbudowują militarnym niemiecki i japoński. Kola rządu USA od przygotowania agresji przeszły do otwarcia aktów agresji. Prowadzą one krwawą, zabobną wojnę przeciwko miłującemu wolność narodowi koreańskiemu, dokonują zbrojeń kalosów na terytorium Chińskiej Republiki Ludowej, starają się odebrać od wielkiego narodu chińskiego wyspę Tajwan.

Podżegacze wojenni — kończy generał Sandałow — nie powinni zapominać lekcji historii. Stalinińską politykę pokoju i przyjaźni między narodami popierają głośno i wprost ludzie we wszystkich zakątkach kuli ziemskiej.

Naród radziecki jest niezwykłym. Jest on pełen wiary w swą jasną przyszłość.

Przemysł chemiczny wykonał plan roczny!

KATOWICE (PAP). — Dnia 1 bm. polski przemysł chemiczny wykonał przedterminowo wartościowy plan produkcyjny pierwszego roku Planu 6-letniego.

W 30-lecie istnienia Komunistycznej Partii Francji Na bojowym posterunku nieugiętej walki o wolność i socjalizm

(Dalszy ciąg ze str. 1-ej)
enicy i ich synowie — żołnierze i marynarze na Morzu Czarnym. KPF we wszystkich okolicznościach demonstrowała swe przywiązanie i całkowite zaufanie do Związku Radzieckiego, głosząc, że naród francuski nigdy nie będzie walczył przeciwko Związkowi Radzieckiemu. KPF jest partią jednolitym klasą robotniczą, która nigdy nie oddzielała nie zbędnej koniecznej walki przeciwko prawniczym socjalistom, rozbiłaczom ruchu robotniczego i agentom wroga, od braterskich i nieustępliwych wysiłków, mających na celu wezwanie ludzi pracy — socjalistów do wspólnej akcji.

KPF jest partią realizującą politykę wyciągniętej dłoni do pracujących — katolików, których wyzwa do jednolitej akcji w boju ich braci w obronie prawa do życia. KPF jest partią sojuszu robotników i chłobów i cieszy się niezachwianym zaufaniem ze strony większości klasy robotniczej i podstawowych warstw pracującego chłopstwa, w których wspólna walka jest warunkiem wspólnego zwycięstwa.

KPF jest partią równości kobiet i mężczyzn. Od pierwszych dni swego istnienia rozpoczęła walkę, aby pozyskać kres odwiecznemu uciskowi kobiet i aby zapewnić im równe prawa z mężczyznami we wszystkich dziedzinach.

KPF jest partią sojuszu wszystkich sił patriotycznych, sojuszu, do którego wzywała w latach poprzedzających wojnę i w czasie okupacji hitlerowskiej, sojuszu, który po piera dziś we wspólnej walce o pokój i niezależność narodową.

Robotnicy i chłopci, Francuzi i Francuzki!

Komunistyczna Partia Francji pozdrowia Was z okazji swego 30-lecia. Zapewnia Was o swej wierności dla sprawy narodu i Francji, dla sprawy wolności i pokoju. Bez względu na Wasze przekonania polityczne i religijne, jednocześnie się dla obrony i zwycięstwa w walce o tę wspólną sprawę. Niechaj ci wszyscy, którzy popierają politykę naszej partii, jej pełną chwają historię i jej ostateczne cele, nie zwlekając, przystąpią do szeregu partii komunistycznej i narodu francuskiego, aby jak najszybciej zwyciężyć so-cjalizm — wyzwoliciel ludzkości.

Niech żyje wielka Komunistyczna Partia Francji — partia Maurice Thoreza, partia sojuszu Francuzów i Francuzek w walce o niezależność odczynny!

Niech żyje międzynarodowa solidarność komunistów, proletariatuzy

Bojownik o pokój przed sądem francuskim

GENEWA (PAP). — Jak donoszą z Paryża, sekretarz generalny Związku Bojowników o Wolność i Pokój — Vigne, stanął 6 grudnia przed sądem karnym, oskarżony o „opublikowanie artykułu w obronie pokoju. Organizacje demokratyczne prowadzą akcje protestacyjną.

W Miesiącu Pogłębienia Przyjaźni Polsko-Radzieckiej Ołbrzymie zainteresowanie polskiego świata pracy życiem, nauką i kulturą narodów ZSRR

WARSZAWA (PAP). — Wiadomości napływające z całego kraju o przebiegu Miesiąca Pogłębienia Przyjaźni Polsko-Radzieckiej świadczą o niebywałym zainteresowaniu się najszerzym rzesz społeczeństwa życiem, pracą i zdobyciami ludzi radzieckich, którzy są dla nas wzorem w budowie Polski Socjalistycznej. Na tysiącach imprez polski świat pracy, nauki i sztuki daje wyraz swojej serdecznej przyjaźni i wdzięczności dla narodu radzieckiego, nieugiętej broniącej go wielkiej sprawy całej ludzkości — sprawy pokoju oraz ukazującego braterską pomoc w realizacji Planu 6-letniego — planu pokoju i budowy socjalizmu.

W WOJ. KATOWICKIM odbyło się ponad 3 tys. odczytów o tematyce radzieckiej, wygłoszonych przez polskich naukowców, inżynierów, artystów i nauczycieli — aktywistów TPPR. Na wielu, cieszących się wielką frekwencją, zebraniach masowych czynny udział biorą uczestnicy wy-cieczek do Związku Radzieckiego, którzy zapoznają słuchaczy z wrażeńiami z pobytu w ZSRR. M. in. w Do mu Ludowym w Będzinie ob. Mazur zapoznał słuchaczy z mechanizacją rolnictwa radzieckiego, z bogatym życiem świetlicowym i kulturalnym kolchoźników.

O wielkim entuzjazmie robotniczego społeczeństwa ŚLĄSKA dla ołbrzymich osiągnięć Związku Radzieckiego świadczą stale wzrastająca liczba nowych kół TPPR, których na terenie Śląska powstało 661.

Poważnie wzrosła w Miesiącu liczbą prenumeratorów prasy radzieckiej. Dzienniki i czasopisma radzieckie zdobyły około 50 tys. nowych abonentów.

Na Śląsku w 292 kursach języka rosyjskiego bierze udział ponad 6.500 osób.

Wszystkie imprezy, odczyty, wystawy, koncerty i filmy radzieckie zorganizowane w WOJ. SZCZECIŃSKIM cieszą się olbrzymią frekwencją społeczeństwa.

Szczególne żywa działalność przejawiają zespoły artystyczne „Artosu”. W Szczecinie ekipy „Artosu” zorganizowały 21 imprez, które oglądało około 30 tys. osób. Ponadto zespoły koncertowe oraz zespoły sównop-

muzyczny „Artosu” obsłużyły szereg akademii i wieczorów artystycznych w Szczecinie i na terenie województwa, na których frekwencja przekroczyła cyfrę 50 tys. osób.

Dużym zainteresowaniem cieszy się akcja odczytowa, popularyzująca osiągnięcia ZSRR, prowadzona przez ORZZ, ZMP, Ligę Kobiet i koła TPPR. Ogółem w Szczecinie wygłoszono 177 odczytów, które wysłuchało ponad 10.000 osób.

W WOJ. LUBELSKIM szczególnym zainteresowaniem cieszą się odczyty, wieczory dyskusyjne i artystyczne o tematyce radzieckiej, organizowane przez kluby i świetlice robotnicze.

Lubelski oddział NOT-u zorganizował prelekcję pt. „Motoryzacja w ZSRR”, po której wywylała się ożywiona dyskusja.

W Towarzystwie Botanicznym prof. S. Trzebiński wygłosił odczyt pt. „Pasy leśne w ZSRR”, na którym byli obecni chłopcy z okolic Lublina.

W Towarzystwie Botanicznym prof. S. Trzebiński wygłosił odczyt pt. „Pasy leśne w ZSRR”, na którym byli obecni chłopcy z okolic Lublina.

W Towarzystwie Botanicznym prof. S. Trzebiński wygłosił odczyt pt. „Pasy leśne w ZSRR”, na którym byli obecni chłopcy z okolic Lublina.

W Towarzystwie Botanicznym prof. S. Trzebiński wygłosił odczyt pt. „Pasy leśne w ZSRR”, na którym byli obecni chłopcy z okolic Lublina.

W Towarzystwie Botanicznym prof. S. Trzebiński wygłosił odczyt pt. „Pasy leśne w ZSRR”, na którym byli obecni chłopcy z okolic Lublina.

W Towarzystwie Botanicznym prof. S. Trzebiński wygłosił odczyt pt. „Pasy leśne w ZSRR”, na którym byli obecni chłopcy z okolic Lublina.

W Towarzystwie Botanicznym prof. S. Trzebiński wygłosił odczyt pt. „Pasy leśne w ZSRR”, na którym byli obecni chłopcy z okolic Lublina.

W Towarzystwie Botanicznym prof. S. Trzebiński wygłosił odczyt pt. „Pasy leśne w ZSRR”, na którym byli obecni chłopcy z okolic Lublina.

W Towarzystwie Botanicznym prof. S. Trzebiński wygłosił odczyt pt. „Pasy leśne w ZSRR”, na którym byli obecni chłopcy z okolic Lublina.

W Towarzystwie Botanicznym prof. S. Trzebiński wygłosił odczyt pt. „Pasy leśne w ZSRR”, na którym byli obecni chłopcy z okolic Lublina.

W Towarzystwie Botanicznym prof. S. Trzebiński wygłosił odczyt pt. „Pasy leśne w ZSRR”, na którym byli obecni chłopcy z okolic Lublina.

W Towarzystwie Botanicznym prof. S. Trzebiński wygłosił odczyt pt. „Pasy leśne w ZSRR”, na którym byli obecni chłopcy z okolic Lublina.

W Towarzystwie Botanicznym prof. S. Trzebiński wygłosił odczyt pt. „Pasy leśne w ZSRR”, na którym byli obecni chłopcy z okolic Lublina.

W Towarzystwie Botanicznym prof. S. Trzebiński wygłosił odczyt pt. „Pasy leśne w ZSRR”, na którym byli obecni chłopcy z okolic Lublina.

W Towarzystwie Botanicznym prof. S. Trzebiński wygłosił odczyt pt. „Pasy leśne w ZSRR”, na którym byli obecni chłopcy z okolic Lublina.

Podstawą traktatu pokojowego z Japonią muszą być uchwały podjęte w Kairze, Jałcie i Poczdamie

Oświadczenie ministra Chin Ludowych — Czou En-laia

(Dalszy ciąg ze str. 1-ej)
stały już rozstrzygnięte. Domagając się ponownego wycofania decyzji w tych sprawach, rząd Stanów Zjednoczonych dopuszcza się jaskrawego pogwałcenia zobowiązań międzynarodowych, rozmyślnego naruszenia praw i interesów Chińskiej Republiki Ludowej i ZSRR oraz próby osiągnięcia swych agresywnych celów. Świadczy o tym wyraźnie fakt, że rząd Stanów Zjednoczonych podjął już agresję zbrojną przeciwko wyspie chińskiej — Tajwan.

5 Wojska okupacyjne — stwierdza dalej minister Czou En-laia — powinny być wycofane z Japonii w myśl deklaracji poczdamskiej. Jednakże rząd USA nie wykazał najmniejszej chęci rychłego wycofania swych okupacyjnych sił zbrojnych z Japonii, lecz przeciwnie, używa Japonii jako bazy wojennej do inwazji na Koreę i Chiny.

Rząd USA domaga się, by traktat pokojowy z Japonią zezwalał na dalszą „współodpowiedzialność” władz japońskich i sił zbrojnych USA za

utrzymanie pokoju międzynarodowego i bezpieczeństwa w Japonii. Jest to równoznaczne z narucaniem narodowi japońskiemu długotrwałej obecności wojsk amerykańskich — dla agresji przeciwko narodom azjatyckim.

6 W zasadach ustalonych przez Komisję Dalekiego Wschodu przewidziano, że Japonia nie powinna posiadać armii lądowej, marynarki wojennej, lotnictwa, tajnej policji i żandarmerii, czyli że nie wolno dopuszczać do jej ponownego uzbrojenia. Mimo to rząd USA uzbiera dziś ponownie Japonię, podobnie jak uzbroll Niemcy Zachodnie.

7 Centralny Rząd Ludowy Chińskiej Republiki Ludowej pragnie rozwoju japońskiego przemysłu pokojowego w interesie narodu japońskiego. Równocześnie jednak zgodnie z zasadami polityki wobec Japonii ustalonymi po jej kapitulacji, baza ekonomiczna japońskiej potęgi militarnej powinna być zniszczona i nie wolno powoływać jej znów do życia.

Górnicy z Czechosłowacji zwiedzili Łódź

Onegdaj przybyła do Łodzi wycieczka górników czechosłowackich, która brała udział w uroczystościach Dnia Górnika w Wałbrzychu. Wycieczka ta, licząca 23 przodowników pracy z wschodnio-czeskiego Zagłębia Węglowego, zwiedziła Łódź i udała się wczoraj do Warszawy. Wycieczka towarzyszyła zasłużeni polscy górnicy z Zagłębia Wałbrzyskiego.

W hallu Grand Hotelu, gdzie zatrzymała się wycieczka, podchodzili do grupy rozmawiających górników. Wśród ciemnych mundurów gór-

ników czeskich ozdobionych zielonymi, ramowanymi złotem epoletami widzieli szaro błękitne mundury polskich górników.

„Jak jest u was i jak jest u nas” — oto niekończący się temat rozmów gości i gospodarzy. Padają nazwy maszyn: „kaczki dziobów”, wręboliadawek, wiertaczek i transporterów. Sprawy organizacji i warunków pracy na przodku żywo interesują fachowców zarówno tych w ciemnych, jak i tych w szarobłękitnych mundurach.

Rozmawiamy z Josefem Rindem, mechanikiem dotowym z kopalni im. Zdenka Nejedly'go w Trutnowie i re-baczem Jarosławem Bandyszem z kopalni „Zacisze”, najlepszym górnikiem Zagłębia Trutnowskiego.

— Serdecznie przyjmowali nas w sił górnicy w dniu swego święta. Czu-liśmy się jak w rodzinie — mówi Josef Rind.

— Wy i my jednakowo walczyliśmy o pokój, wy wykonując Plan Szóstoletni, my — Plecioletni. Wspólnie czerpiemy pomoc i wzór z doświadczeń Związku Radzieckiego, walcząc o jasne, szczęśliwe jutro. Nie więc dziwnym, że dobrze jest nam u was w gościnie i całym sercem cieszymy się z waszych osiągnięć — szczególnie z osiągnięć waszego górnictwa, z którego cały nasz naród może być dumny.

— Pozdrowicie od nas serdecznie łódzkich włóknarzy — prosi Jarosław Bandysz.

— Dodajcie pozdrowienia od górników wałbrzyskich — mówi tow. Paweł Sierny z kopalni im. Thoreza w Wałbrzychu. Na jego piersi lśni order Sztandaru Pracy, otrzymany w Dniu Górnika.

— My, czescy i polscy górnicy, szcymy włókniarzom Łodzi pomyślnego wykonania i przekroczenia planu pierwszego roku „szesściolatki”.

Wzywamy do podjęcia następujących kroków dodatkowych, aby ułatwić pokojowe uregulowanie głównych rozbieżności:

1) Przyjęcie Chińskiej Republiki Ludowej do ONZ w celu zapewnienia jej należnego prawa reprezentowania 475-milionowego narodu, co otworzy drogę do ogólnego uregulowania spraw na Dalekim Wschodzie.

2) Zwolnienie konferencji czterech mocarstw — Stanów Zjednoczonych, ZSRR, Wielkiej Brytanii i Francji, co otworzy drogę do pokojowego uregulowania spraw w Europie.

Ponownie wzywamy ONZ, by osiągnęła porozumienie w sprawie zakazu broni atomowej i wszystkich innych narzędzi masowej zagłady.

Jest już późno, lecz pokój można jeszcze uratować... Wzywamy wszystkich Amerykanów bez względu na poglądy do zjednoczenia się i żądania od prezydenta Trumana o pokój, zamiast bomb.

„Pokoju zamiast bomb!” Naród amerykański wzywa Trumana:

- do wydania rozkazu zaprzestania ognia
- do wycofania wojsk interwencyjnych z Korei

NOWY JORK (PAP). — Narodowy Komitet Partii Postępowej Stanów Zjednoczonych poparł rezolucję, wzywającą do natychmiastowego pokojowego uregulowania konfliktu koreańskiego oraz zwolnienia konferencji czterech mocarstw.

Rezolucja zatytułowana „Zapobież trzeciej wojnie światowej” stwierdza: W tej decydującej chwili wybór jest jasny: pokój lub ruina atomowa; uregulowanie sprawy Korei przy pomocy mediacji lub rozszerzenie wojny na Chiny i wojna pow-szechna. Rozbieżności zdań istnieją-cych wśród narodu amerykańskiego do-powodu przyczyn konfliktu koreań-skiego nie powinny przeszkodzić zje-dnoczeniu i zgłoszeniu jednomyślnego postulatów: podjęcia takich krok-ów, które mogłyby ten punkt ure-gulować.

Potępiając oświadczenie Trumana, które zawiera groźby pod adresem Chin, Narodowy Komitet Partii Po-

stepowej wskazuje, że jedyną możliwością uratowania życia wielu tysięcy Amerykanów walczących obecnie w Korei, jedyną możliwością, która nie pozwoli na rozszerzenie plamienia wojny — JEST ZAPRZESTANIE DZIAŁAŃ WOJENNYCH W KOREI. W tym celu — stwierdza rezolucja — wzywamy prezydenta, aby natychmiast przedstawił w Organizacji Narodów Zjednoczonych następującą propozycję:

1) Wydać rozkaz zaprzestania ognia.

2) Mianować specjalną komisję mediacyjną, w skład której powinni wejść przedstawiciele Stanów Zjednoczonych, Związku Radzieckiego, Indii i Chińskiej Republiki Ludowej. Komisja winna odbyć spotkania z przedstawicielami Korei Południowej i Północnej, w celu uregulowania konfliktu przez wycofanie wszystkich wojsk zagranicznych i utworzenie zjednoczonej, niezależnej i demokratycznej Korei.

Baza i nadbudowa w świetle prac towarzysza STALINA o językoznawstwie

Referat tow. JAKUBA BERMANA, wygłoszony na publicznej sesji teoretycznej w dn. 4 bm.

Materializm dialektyczny i historyczny, doskonaląc od przeszło 100 lat swoją metodę badania zjawisk przyrody i społeczeństwa, dokonał przewrotu w poglądzie na świat i prawa rządzące jego rozwojem. Co więcej, stał się on teoretyczną podstawą ruchu i walki o przekształcenie świata. Zaś historyczny przełom w dziejach ludzkości, jakim była Wielka Socjalistyczna Rewolucja Październikowa, przyspiesza coraz bardziej tempo tych przeobrażeń.

W ciągu ubiegłych 100 lat, a w szczególności w ciągu ostatnich trzydziestu kilku lat, podstawowe pojęcia materializmu historycznego, jak materialne warunki bytu społecznego, sposób produkcji dóbr materialnych, siły wytwórcze społeczeństwa, ludzkie stosunki produkcji, baza i nadbudowa, świadomość społeczna — ulegały w toku badań i uogólnienia faktów i doświadczeń ciąglemu dalszemu wzbogaceniu, precyzowaniu i pogłębianiu.

To wzbogacanie i precyzowanie pojęć i metod badawczych materializmu historycznego odbywało się przede wszystkim w walce z teoriami i koncepcjami burżuazyjnymi, które bądź usiłowały kwestionować słuszność założeń materializmu historycznego, bądź w postaci różnych odmian rewizjonizmu usiłowały wypatroszyć materializm historyczny z jego rewolucyjnej treści, bądź usiłowały go zwulgaryzować, sprzymiłowując, przekształcając w sztuczną, frazeologiczną koncepcję niezdolną ani do wyjaśnienia, ani do przeobrażenia rzeczywistości. Ideolodzy burżuazji, teoretycy socjaldemokratyzmu, zwalczając najbardziej niewybrednymi sposobami marksizm-leninizm, fałszowali jego twierdzenia, manipulowali z kuglarską zrenowacją cytatami z różnych okresów np. przedmonopolistycznego i monopolistycznego kapitalizmu w celu ujawnienia rzekomych sprzeczności, równocześnie zaś usiłowali skwapliwie wykorzystywać każdą lukę, uproszczoną interpretację czy brak precyzji w jakiejś definicji, aby siać zamęt i kwestionować słuszność założeń materializmu dialektycznego.

W walce z idealizmem i dogmatyzmem, z oportunistycznym i ze skostnieniem ideologicznym, z przenikaniem obcej, antyproletariackiej, dywersyjnej ideologii, rosła dzięki geniuszowi Lenina i Stalina siła oddziaływania materializmu historycznego w oparciu o uogólnienie olbrzymiego dorobku światowego ruchu rewolucyjnego i doświadczeń Związku Radzieckiego. W ten sposób materializm dialektyczny coraz dokładniej precyzuje prawa rządzące rozwojem społeczeństwa i umiejętności kierowania tymi prawami rozwojowymi.

Nieocenionym osiągnięciem i wielkim krokiem naprzód w tym zakresie była wydana w 1938 r. praca towarzysza Stalina „O materializmie dialektycznym i historycznym”.

Ostatnie prace towarzysza Stalina o językoznawstwie, stanowiące przykład zastosowania ogólnych tez marksizmu w konkretnej dziedzinie naukowej, zawierają zarazem niezmiernie cenne pogłębienie metod konkretnej analizy na podstawie ogólnych założeń materializmu dialektycznego i historycznego. Otwierając nowe aspekty twórczych badań naukowych, stanowią one genialny wkład do skarbnicy marksizmu-leninizmu, do skarbnicy ludzkiej myśli.

W kście do tow. Chotopowa towarzysz Stalin stwierdza:

„Marksizm jako nauka nie może stać w jednym miejscu — rozwija się on, doskonali. W swym rozwoju marksizm nie może nie wzbogacać się nowymi doświadczeniami, nową wiedzą — a więc poszerzając jego formuły i wnioski, nie mogą nie zmieniać się z biegiem czasu, nie mogą nie ustępować miejsca nowym formułom i wnioskom, które odpowiadają nowym zadaniom historycznym. Marksizm nie uznaje niezmiennych wniosków i formuł, obowiązujących dla wszystkich epok i okresów. Marksizm jest wrogiem wszelkiego dogmatyzmu”.

Ostatnie prace towarzysza Stalina, będące rozwinięciem wiecznie żywej i wiecznie twórczej myśli marksistowskiej, zadają potężny cios przeciwnikom marksizmu, wytrącając im całkowicie broń z ręki.

Równocześnie zaś, co jest nie mniej ważne, są bodźcem do dalszych twórczych badań, które pozwolą odkryć nowe prawidłowości rozwoju, pozwolą jeszcze skuteczniej pokierować kształtowaniem społeczeństwa i przyrody.

Nieraz się zdarzało, że operowano różnymi kategoriami materializmu historycznego bez ścisłego i trafnego ich zdefiniowania i rozgraniczenia. A więc częstokroć utożsamiano bazę z całokształtem materialnych warunków społecznych, zaś nadbudowę ze świadomością społeczną, podczas gdy całokształt materialnych warunków społecznych jest pojęciem znacznie szerszym niż baza, zaś świadomość społeczna jest pojęciem znacznie szerszym niż nadbudowa.

Ostatnie prace towarzysza Stalina wniosły w tym zakresie jasność i precyzję terminologiczną.

Baza — w myśl stalinowskiej definicji — jest to ustrój ekonomiczny społeczeństwa na danym etapie. Błędem jest utożsamianie bazy z produkcją, ze sposobem produkcji, ponieważ pojęcie bazy obejmuje tylko jedną stronę sposobu produkcji, mianowicie ludzkie stosunki wytwórcze, które stanowią, rzecz jasna, dialektyczną jedność z drugą stroną sposobu produkcji — z siłami produkcyjnymi. Co się tyczy stosunków wytwórczych, tj. stosunków między ludźmi w procesie produkcji, to — jak wyjaśnił już dawniej towarzysz Stalin — mogą to być stosunki współpracy i wzajemnej pomocy ludzi wolnych od wyzysku, mogą to być stosunki panowania i podległości, mogą to być wreszcie stosunki przejściowe od jednego typu stosunków produkcji do innego typu.

Siły wytwórcze reprezentują materialną ciągłość w rozwoju społeczeństwa, baza natomiast zanika wraz ze swoją formacją społeczną.

Towarzysz Stalin bardzo zjadliwie scharakteryzował tych pseudomarksistów, którzy po rewolucji nie chcieli korzystać z pozostałych po kapitalizmie narzędzi produkcji.

„W swoim czasie — pisze towarzysz Stalin — byli to „marksisci”, którzy twierdzili, że koleje, które pozostały w naszym kraju po przewrocie październikowym, są burżuazyjne i że nam marksizmem, nie przystoi z nich korzystać, że należy je zrównać z ziemią i zbudować nowe „proletariackie” koleje. Zyskali sobie za to przydomek „jaskiniowców”...

Lecz dopiero socjalistyczny sposób produkcji rozwija w pełni siły wytwórcze, które otrzymały w spadku po kapitalistycznym sposobie produkcji, gdyż tam ulegały one zahamowaniu, na skutek krepujących ich rozwój stosunków produkcji.

Państwo Ludowe w wyniku rewolucyjnych przeobrażeń dokonanych w Polsce zniszczyło bazę kapitalistycznego ustroju ekonomicznego i stworzyło nowe

stosunki wytwórcze, nową bazę, odpowiadającą okresowi przejścia do socjalizmu.

Natomiast siły wytwórcze, a więc przede wszystkim narzędzia produkcji, technika, znajdują w pełni zastosowanie w nowym sposobie produkcji w oparciu o nową bazę.

A teraz zatrzymajmy się nad pojęciem nadbudowy.

„Nadbudowa — według definicji stalinowskiej — to polityczne, prawne, religijne, artystyczne, filozoficzne poglądy społeczeństwa oraz odpowiadające im instytucje polityczne, prawne i inne”.

I dalej:

„Nadbudowa jest wytworem jednej epoki, w ciągu której żyje i działa dana baza ekonomiczna. Toteż nadbudowa żyje niedługo, likwiduje się i zanika wraz z likwidacją i zniknięciem danej bazy”.

Nadbudowa nie obejmuje bynajmniej całokształtu idei i poglądów istniejących w danym okresie w społeczeństwie, lecz określony zespół poglądów oraz odpowiadających im instytucji. Cechą rozpoznawczą przy tym jest funkcja tych poglądów i instytucji, ich służebna rola w stosunku do danej bazy.

Z chwilą gdy nadbudowa zostaje zlikwidowana wraz z bazą której służy i przestaje istnieć jako zespół poglądów i instytucji, poszczególne jej elementy mogą istnieć dalej w tej czy innej postaci, zwłaszcza jeśli następną formacją jest również formacja o klasach antagonicznych, a mogą nawet wejść w skład nowej nadbudowy, w innej rzecz jasna konstelacji, np. jeśli chodzi o poglądy i instytucje religijne.

Duże znaczenie w świetle ostatnich prac towarzysza Stalina posiada przewidywanie pokutujących jeszcze tu i ówdzie resztek mechanistycznego, niedialektycznego ujęcia stosunków między bazą a nadbudową, traktowanie nadbudowy jedynie jako biernego wytworu bazy.

Towarzysz Stalin podkreśla ze szczególną mocą czynną rolę nadbudowy.

„Nadbudowa — pisze towarzysz Stalin — wyrasta z bazy, ale nie znaczy to bynajmniej, że jest ona tylko odbiciem bazy, że jest bierna, neutralna, że zachowuje się obojętnie wobec losu swojej bazy, wobec losu klas, charakteru ustroju. Przeciwnie, skoro się zjawia, staje się ogromną, aktywną siłą, aktywnie dopomaga swej bazie w kształtowaniu się i utrwaleniu, czyni wszystko, aby dopomóc nowemu ustrojowi w dobiegu i zlikwidowaniu starej bazy i starych klas.

Bo też inaczej być nie może. Nadbudowa stwarza bazę po to właśnie, by jej służyła, by aktywnie pomagała jej ukształtować się i utrwalić, by aktywnie walczyła o likwidację dawnej bazy, zbliżając się do kresu swego życia wraz z jej dawną nadbudową. Wystarczy tylko, by nadbudowa wyrzekła się tej swojej służebnej roli, wystarczy tylko, by nadbudowa przeszła z pozycji czynnej obrony swej bazy na pozycję obojętnej stosunku do niej, na pozycję traktowania na równi poszczególnych klas — aby utraciła ona swą jakość i przestała być nadbudową”.

Wywody te mają szczególnie doniosłe znaczenie dla nas i dla innych krajów demokracji ludowej i znajdują w pełni potwierdzenie we własnym naszym doświadczeniu.

Wystarczy przytoczyć dla ilustracji dwa przykłady:

Czym była walka z gomulkówsczyzną, jeśli nie walka o umocnienie naszej nadbudowy, o to, aby aktywnie walczyła o likwidację dawnej bazy, szczególnie w rolnictwie, aby nowa nadbudowa nie spieła na pozycję obojętnej stosunku do nowej bazy, na pozycję traktowania na równi różnych klas, na pozycję, która oznacza faktycznie otwarcie drogi powrotu starej bazy. A przecież właśnie w rolnictwie stara baza ma jeszcze najrozsłabszy zasięg. Toteż przed nadbudową stoją w tym względzie olbrzymie zadania.

A teraz weźmy przykład z innej dziedziny — współzawodniczości pracy. Czy nie staje się ono potężnym czynnikiem uaktywnienia nadbudowy w walce o umocnienie nowej bazy, nowych, wyższych, doskonalszych stosunków produkcyjnych?

A jakie jest oblicze i rola nadbudowy w krajach imperialistycznych?

Wystarczy przytoczyć kilka przykładów z ostatniego okresu, aby odraźająca rola tej nadbudowy odsonowała się w całej pełni.

Nieprzytomne w swej nienawiści, ludobójcze występy czołowego „myśliciela” Anglii, Bertranda Russela!

Zbrodnicze próby zamordowania Togliattiego, jednego z najwybitniejszych intelektualistów i przywódców obozu pokoju i socjalizmu!

Zakaz odbycia Kongresu Pokoju w Sheffield! Wreszcie groźba Trumana zrzućenia bomby atomowej!

Czyż to nie wystarczająca ilustracja zwyrodnienia ideologicznego, prawniczego i moralnego nadbudowy kapitalistycznej, zwyrodnienia, które jest odbiciem rozkładu całego ustroju kapitalistycznego.

Wspomniałem już poprzednio, że nie wszystkie elementy świadomości społecznej wchodzi w skład nadbudowy. Dotyczy to przede wszystkim języka, któremu to zagadnieniu towarzysz Stalin poświęcił pasjonujące wywody w swych ostatnich pracach.

A jak się ma sprawa z nauką?

Nie tajmy, że ciążyło na nas uproszczone pojmowanie klasowości nauk. Należy specyficznie każdej postaci świadomości społecznej, zmiany jej funkcji i roli w różnych formacjach zbadać w świetle ostatnich prac tow. Stalina.

Z trwałego, nieprzemijającego dorobku naukowego, który jest miarą zbliżenia się myśli ludzkiej do prawdy obiektywnej, korzysta nie jedna formacja społeczna, nie jedna klasa, lecz cały naród i cała ludzkość.

Natomiast kierunek badań naukowych i ich organizacja, kształtując się w warunkach ostrej walki klasowej, są klasowo uwarunkowane w takiej mierze, w jakiej spełniają one rolę służebną wobec bazy danego ustroju, podobnie jak koncepcja filozoficzna leżąca u podstaw takich badań. W tym zakresie pewne istotne elementy nauki sprężają się z nadbudową, w naukach społecznych — rzecz jasna — w większym stopniu niż w naukach przyrodniczych. Doświadczenie historyczne uczy nas, że gdy klasa wyzyskująca znajduje się w schyłkowym okresie, wówczas kształtowana pod jej wpływem kierunkowość nauki prowadzi do wypaczenia nauki, a nawet do jej upadku. Nauka traci wtedy wydatnie zdolność odzwierciedlenia rzeczywistości i zbliżania się do obiektywnej prawdy, ulegając religijnym, fideistycznym, idealistycznym koncepcjom. Jako przykład mogą posłużyć

modne ostatnio w krajach kapitalistycznych teorie neomaltuzjanizmu. Nie jest tajemnicą, że badania naukowe w Stanach Zjednoczonych na bardzo rozległych odcinkach są faktycznie w całkowitej niewoli klik wojskowych, które beceremonialnie podporządkowują je swoim ludobójczym celom.

Tylko wtedy, gdy kierunek badań służy bazie klasy wstępującej, w okresie jej rozwoju po linii wznoszącej się, mamy okresy szybkiego rozwoju nauki, mamy rewolucje naukowe, wielkie skoki w rozwoju nauki, po których przychodzą okresy zastój. Świadczy o tym historia nauki na przestrzeni stuleci. Dopiero kierunkowość służąca bazie społeczeństwa bezklasowego lub wolnego od klas antagonicznych daje pełne i nieograniczone możliwości rozwoju i rozkwitu nauki, jak to widzimy dziś w Związku Radzieckim. Co więcej, właśnie w Związku Radzieckim zajaśniał w pełni głęboki humanistyczny sens nauki i kierunek jej rozwoju.

Na szczególną uwagę zasługuje zawarty w ostatnich pracach towarzysza Stalina bezcenny wkład do problematyki rozwoju narodu oraz do zagadnienia ciągłości cywilizacyjnej.

W ciągu dziesięcioleci reakcja i faszyzm stosując w walce z siłami rewolucji bezwzględny terror, aby utrzymać masy w posłuchu, szermują jednocześnie za trutą bronią kłamstw i oszczerstw.

Wśród tych kłamstw do najpotworniejszych należy straszak, że zwycięstwo proletariatu, że rewolucja oznacza zagładę kultury, zniszczenie cywilizacji, utratę niepodległości.

Rzeczywistość zadala temu kłam. Świadczy o tym wspaniały rozkwit kultury narodów Związku Radzieckiego, podźwignięcie dzięki rewolucji socjalistycznej wielu zacofanych w rozwoju narodów i kultur, niespożytkane tempo rozwoju gospodarczego, porywające plany przeobrażenia przyrody w służbie człowieka i cywilizacji ludzkiej.

Dalszym potwierdzeniem jest burzliwy rozwój krajów demokracji ludowej, które wkroczyły na drogę socjalizmu.

Ale nie przeszkadza to oszczercom imperialistycznym nadal szerzyć swoje wyswiechtane kłamstwa, co jest tym bardziej cyniczne, że to oni właśnie niosą zagładę kultury i cywilizacji, że to oni właśnie likwidują suwerenność narodów europejskich. Nie ograniczają się bynajmniej do szerszenia teorii, że suwerenność narodowa jest już pojęciem przestarzałym i nieaktualnym i reklamują tak zwany rząd światowy czy waszyngtoński. Już w praktyce poprzez pakt atlantycki i tzw. federację europejską wrzęcają narody Anglii, Francji, Włoch, częściowo Niemiec, a także inne narody do rydwanu swej ludobójczej, niszczycielskiej polityki, która służy wyłącznie nienasyconej zachłanności amerykańskiego imperializmu i pielęgnowanemu przez ten nowo Herrenvolk awanturkiewiczemu planom podboju i ujarznienia całego świata.

Tym barbarzyńskim zapędem światu pokoju i socjalizmowi przeciwstawia nie tylko całą potęgę swych nie wyczerpanych sił i zasobów, ale również swoje najgłębiej humanistyczne idee i teorie.

W pracach o językoznawstwie towarzysz Stalin analizuje dialektycznie prawo jedności i walki przeciwieństw w zastosowaniu do walki klasowej.

Towarzysz Stalin pisze:

„Oczywiście nie jest prawdą, że wobec istnienia zacieklej walki klasowej społeczeństwo rzekomo rozpadło się na klasy nie związane ze sobą więzami ekonomicznymi w ramach jednego społeczeństwa. Przeciwnie. Dopóki istnieje kapitalizm, burżuazja i proletariatusz związani będą ze sobą wszystkimimi niemi etnami, jako części składowe jednego społeczeństwa kapitalistycznego. Burżuazja nie może żyć i wzbogacać się nie mając do dyspozycji robotników najemnych, proletariusze nie mogą kontynuować swego bytu, nie należąc do pracy u kapitalistów. Zerwanie wszelkich więzi ekonomicznych między nimi oznacza zerwanie wszelkiej produkcji, a przetrwanie wszelkiej produkcji prowadzi do zagłady społeczeństwa, do zagłady samych klas. Rozumie się że żadna klasa nie zechce pójść na zagładę. Dlatego też walka klasowa, choćby była najostrejsza, nie może doprowadzić do rozpadu społeczeństwa”.

W dyskusji na ten temat na posiedzeniu Rady Naukowej Instytutu Filozofii Akademii Nauk ZSRR podniesiono, że nie zawsze rozumiano, iż rozwój stanowi zastąpienie starej jedności przeciwieństw przez nową jedność wyższego rzędu. Rewolucja Październikowa, stanowiąc zagładę starej jedności narodowa nowa jedność. Narody socjalistyczne są właśnie realizacją tej nowej jedności. Kto nieuczynnie traktuje jedność przeciwieństw, ten nie może też słusznie traktować walki przeciwieństw.

Podkreślanie zasady jedności, przy analizowaniu prawa jedności i walki przeciwieństw, które jest rdzeniem dialektyki, nie oznacza bynajmniej nie doceniania walki przeciwieństw ani tendencji do zacierania przeciwieństw, jak to może się wydawać lewackim zwolennikom prymitywnej anarchistycznych koncepcji.

Towarzysz Stalin podkreślał niejednokrotnie nienukierunkowość i nieodwracalność antagonistycznej walki między proletariatem a burżuazją w społeczeństwie kapitalistycznym. Warto w tym miejscu przytoczyć znane powiedzenie towarzysza Stalina, że burżuazja nie może zniszczyć marksizmu, który jest wyrazem podstawowych interesów proletariatu, gdyż w tym celu musiałaby zniszczyć proletariata, sama zaś bez proletariatu nie może ani żyć, ani bogacieć się.

We wspomnianej dyskusji w Instytucie Filozofii podkreślono również, że ostatnie prace towarzysza Stalina uzbudują nas przeciwko kosmopolitycznym poglądom, które moment klasowy traktowały jako negację momentu narodowego. Towarzysz Stalin dowiódł, że rozbiście społeczeństwa na antagonistyczne klasy bynajmniej nie koliduje z istnieniem i z jednością na rodu jako trwałej wspólnoty ludzkiej. Ta jedność, której wyrazem jest język, dotyczy również innych cech narodu.

Problem ciągłości cywilizacyjnej klasywy marksizm mu oświecał niejednokrotnie, podkreślając że zasadę szczególnie w walce z próbami wulgaryzacji marksizmu.

Lenin pisał przed 30 laty, polemizując z „proletkultowcami”:

„Byłoby błędem sądzić, że dość przyswoić sobie hasła komunistyczne, wnioski z nauk komunistycznych, nie przyswoić sobie tej sumy wiedzy, której wynikiem jest sam komunizm. Wzorem tego, jak komunizm powstał z sumy wiedzy ludzkiej, jest marksizm”.

I dalej:



„Marks opierał się na trwałym fundamencie wedy ludzkiej, zdobytej w warunkach kapitalizmu...”

Wszystko, co stworzyło społeczeństwo ludzkie, Marks analizował krytycznie, nie pominał ani jednego punktu...”

Trzeba to mieć na uwadze, gdy prowadzimy, na przykład, rozmowy o kulturze proletariackiej. Bez jasnego zrozumienia, że tylko przez ścisłą znajomość kultury, stworzonej przez cały rozwój ludzkości, jedyne przetwarzając tę kulturę, można tworzyć kulturę proletariacką — bez zrozumienia tego nie zdołamy rozwiązać zadania...”

Kultura proletariacka powinna być konsekwentnym rozwinięciem zasobów, które ludzkość stworzyła w warunkach ucisku społeczeństwa kapitalistycznego, społeczeństwa obszarnczego, społeczeństwa biurokratycznego”.

Chodzi rzecz jasna o to, aby — jak Lenin pisze w swej pracy „Materializm i empiriokrytycyzm”, — mieć przyswoić sobie i krytycznie opracować te zdobycze i — mieć odrzucić ich reakcyjną tendencję, umieć przeprowadzić własną linię i walczyć z całą linią wrogich nam sił i klas”.

Towarzysz Stalin w swych pracach o językoznawstwie powrócił do tych zagadnień, dając zdecydowany odpór wszelkim próbom wypaczenia pojęć dotyczących wzajemnego stosunku i łączności ewolucji i rewolucji. Towarzysz Stalin odśladnia decydującą prawdziwość procesu historycznego, według której zmieniają bazę i nadbudowę w rozwoju społeczeństwa odbywa się poprzez skoki, poprzez rewolucyjne przekształcenie jednego ustroju społecznego w drugi. Równocześnie jednak towarzysz Stalin podkreśla łączność, ciągłość, sukcesywność w historii, w rozwoju techniki, języka.

W zaciętej walce z idealizmem, z ideologią burżuazji w przetrzymaniu jej postaciach, przewyżczając „proletkultowców”, „rappowców”, pokrowszczyznę w historii i marwoszczyznę w językoznawstwie, marksizm, doskonaląc swe metody badawcze toruje drogę nowemu rozkwitowi nauki w różnych dziedzinach.

I u nas troskliwy i pełen pietyzmu stosunek do naszej wielkiej spuścizny kulturalnej, do najpiękniejszych wlotów postępowej, twórczej polskiej myśli naukowej łączył wspaniały z konsekwentną i wytrwałą analizą krytyczną naszego dorobku, z odrzuceniem tych wszystkich nawarstwień, które były wyrazem naieksu sił wstecznych, zniekształcających obraz rozwoju historycznego.

Jest naszym obowiązkiem zorganizowanie prac nad historią nauki w Polsce, nad wkładem Polaków do skarbnicy wiedzy ogólnoludzkiej.

Powinniśmy uczynić własnością naszego pokolenia i przyszłych pokoleń, jak również bratnich narodów, twórcze poszukiwania Modrzewskiego, Konarskiego, Staszica, Kołłątaja, Śniadeckich i wielu innych naszych uczonych i myślicieli.

Ich pamięć, trud i dorobek myśli, otoczone czcią całego narodu, będą przyswiecać budowniczym Polski Socjalistycznej, łącząc się z bujnym rozwojem naszej kultury i gospodarki, z bogatą problematyką realizacji Planu 6-letniego, ze śmiałym i jakże płodnym wysiłkiem wiązania warsztatów naukowych z warsztatami pracy, pracy naukowców, z poszukiwaniami naszych wynalazców, racjonalizatorów, przodowników pracy w przemyśle i rolnictwie.

Konieczą chciałbym podkreślić, że nie wyczerpanem rzecz jasna całego bogactwa myśli, które przyniosła ostatnie prace towarzysza Stalina. Liczę, że niektóre zagadnienia poruszają jeszcze inni referenci i dyskutanci.

Chciałbym wskazać na rozległe horyzonty badawcze, jakie otwierają ten nowy genialny wkład towarzysza Stalina do skarbnicy ludzkiej wiedzy. Ten zaczyń twórczej myśli stanie się niewątpliwie bodźcem do dalszych dociekań, które pozwolą odkryć niejedną nową prawidłowość w rozwoju społeczeństwa i przyrody. Wydaje się, że na nas ciąży obowiązek naukowego rozpracowania zagadnień związanych ze szczególnymi prawidłowościami rozwoju w krajach demokracji ludowej.

Chodził przede wszystkim o to, aby odkryć szczególne cechy rozwoju bazy i nadbudowy u nas w Polsce. Aby ustalić warunki, które umożliwiły dzięki rozgromieniu faszyzmu przez ZSRR w ostatniej wojnie powstanie nowej, szczególnej formy dyktatury proletariatu w postaci demokracji ludowej, jak również warunki, które umożliwiły u nas w procesie współpracy z ZSRR i dzięki pomocy ZSRR tak szybkie tempo stworzenia i umocnienia nowej bazy i nadbudowy, jak również szczególną rolę naszej nadbudowy w umacnianiu nowej socjalistycznej bazy.

Bogaty plon dyskusji naukowych w ZSRR dokoła ostatnich prac towarzysza Stalina pomoże nam wzbogacić naszą własną dyskusję. Niedoparta wymowa klarownych myśli Stalina zachęci niewątpliwie wielu naszych badaczy do wytrwałej jeszcze pracy nad przywołaniem sobie tej niezawodnej broni w odkrywaniu praw rozwoju przyrody i społeczeństwa, jaką jest marksizm — oręż prawdy, gwiazda przewodnia ludzkości.

Przodownicy akcji spisowej



JÓZEF BUCKI, pracownik Miejskiej Komisji Planowania Gospodarczego pełnił przy przeprowadzaniu Spisu Powszechnego funkcję instruktora oddziału spisowego Nr. 4. Wszelkie formularze z terenu 10 rejonów i 167 obwodów przekazał jako jeden z pierwszych w Łodzi do dzielnicowego biura spisowego.

— Sukces ten zawdzięczamy ofiarnej, sumiennej pracy naszych komisarzy obwodowych oraz obywatelskiemu usłownianiu się mieszkancom Zarządu do Narodowego Spisu Powszechnego — oświadczył J. Bucki.

BARBARA FELKE jest słuchaczką Uniwersyteckiego Studium Przygotowawczego i czynną działaczką ZMP. Prace spisowe w swym obwodzie ukończyła już w niedzielę, 3. bm., o godz. 12 w południe. W poniedziałek i we wtorek dzielna aktywistka społeczna wypełniała formularze spisowe na terenie sąsiednich rejonów, przyczyniając się tym samym do szybkiego ukończenia Narodowego Spisu Powszechnego w Łodzi.



ZYGMUNT GEMEL, uczeń Szkoły Ogólnokształcącej im. Chrobrego w Łodzi, pełnił obowiązki obwodowego komisarza spisowego w gromadzie Kalek, gmina Uszczyn, powiat piotrkowski.

W obwodzie swym zakończył on już spis i sporządził arkusz zbiorczy. W akcji spisowej Z. Gemel wysunął się w gnień Uszczyn na jedno z pierwszych miejsc.



ZYGMUNT WÓJCIK, pracownik gminnej spółdzielni, dzielnie wykonywał się z obowiązków komisarza obwodowego w kolonii Uszczyn. Nie ograniczył się do technicznego wypełnienia swych funkcji, ale udzielał gospodarzom wyjaśnień o znaczeniu Spisu dla zwycięskiej realizacji Planu 6-letniego.

Prace swe ukończył szybko, chociaż terenowo miał obwód dość rozległy.



Huta Szkła Gospodarczego wykona wkrótce plan roczny

Począwszy od stycznia, wszystkie miesięczne plany produkcyjne w Hucie Szkła Gospodarczego wykonywane były z nadwyżką — zarówno pod względem ilości jak i jakości. Dzięki nadwyżkom w wykonywaniu planów miesięcznych, które wyniosły od 4 do 5 procent w poszczególnych miesiącach, załoga spodziewa się roczny plan produkcji wykonać przed terminem — około 20 bm.

Czynione są jednak starania, ażeby w miarę możliwości i ten termin przyspieszyć. W ostatnim czasie wremontowany został piecyk do wypalania pierścieni służących do czyszczenia masy szklanej. Przyczyni się to winno w znacznej mierze do podniesienia wydajności produkcji. Kierownictwo techniczne winno dopilnować, aby ilość pierścieni służących do czyszczenia masy szklanej była zawsze dostateczna.

Pragnąc przyspieszyć realizację tegorocznego planu produkcji, pracownicy Huty Szkła Gospodarczego postanowili na ostatniej naradzie wytwórczej przesunąć warsztaty hutnicze, znajdujące się przy pierwszej wannie. Dotychczas są one rozmieszczone niewłaściwie. Właściwe rozmieszczenie maszyn hutniczych, które przeprowadzone zostanie w najbliższych dniach, również przyczyni się w pewnej mierze do usprawnienia procesu produkcji.

Załoga ma uzasadnioną nadzieję, że wykonanie tegorocznego planu produkcji w przyspieszonym tempie nie nastreczy specjalnych trudności. W związku z tym czynione są przygotowania do zadań produkcyjnych na rok przyszły.

W roku przyszłym projektuje się rozbudowę zakładów, a mianowicie rozbudowę działu obróbki szkła, w związku z czym zachodzi konieczność poszerzenia dotychczasowych pomieszczeń tego działu. Zaznaczyć należy, że z powodu zbyt szcuplego pomieszczenia działu obróbki szkła był w roku bieżącym „wąskim gardłem” w Hucie Szkła Gospodarczego. Zaplanowano również, w celu zwiększenia bezpieczeństwa pracy, specjalne daszki nad piecykami, służącymi do wypalania szkła.

Aby przyspieszyć realizację zadań produkcyjnych przewidzianych w Hucie Szkła Gospodarczego w okresie Planu 6-letniego, projektuje się przystąpienie do budowy nowoczesnej wanny, na której produkcja prowadzona mogłaby być na trzy zmiany. W związku z projektem budowy nowej wanny, opracowano również plan budowy

odpowiedniej ciagowni. Te ambitne zamierzenia wymagają zatwierdzenia Zarządu Centralnego Przemysłu Szkłarskiego i Ceramicznego w Sosnowcu.

Produkcja zakładów będzie znacznie wyższa w roku przyszłym niż w roku bieżącym. W związku z powyższym, kierownictwo zakładu i rada zakładowa pomyślały o przygotowaniu dostatecznej ilości fachowców. Już od kilku dni prowadzone jest szkolenie pomocników hutniczych, w którym udział bierze około 30 o-

sób. Przeszkolenie tej ilości pracowników pozwoli w roku przyszłym na właściwą obsadę wszystkich stanowisk produkcyjnych.

Jak widzimy, załoga Huty Szkła Gospodarczego w Radomsku nie szczędzi wysiłków, aby jak najlepiej wywiązać się ze swych zadań. Biorąc pod uwagę zapal i inicjatywę pracowników, należy się spodziewać, że plan produkcji za rok bieżący zostanie wykonany przed terminowo, a przygotowania do zadań roku przyszłego przeprowadzone będą właściwie.

Agitatorzy partyjni w zakładach „Metalurgii”

mobilizują załogę do sukcesów produkcyjnych — wykrywają przyczyny niedociągnięć

W pracy agitatorów partyjnych w zakładach „Metalurgii” zaszła w ostatnich tygodniach zmiana na lepsze i towarzysze agitatorzy, którzy jeszcze przed miesiącem nie mogli wykazać się osiągnięciami, dziś skutecznie mobilizują załogę do podniesienia wydajności pracy. Przyczyniają się także do wykrycia przyczyn różnych niedociągnięć, których usunięcie pozwoli na usprawnienie cyklu produkcyjnego.

Dzięki uświadamiającej pracy agitatorów partyjnych, załoga „Metalurgii” już przystąpiła do pracy na nowych normach, zamiast z dniem 1 stycznia 1951 roku, z dniem 1 grudnia br.

Agitatorom partyjnym zawdzięczać należy, że pracownicy wszystkich działów produkcyjnych wy-

kazują gotowość przystąpienia do indywidualnego współzawodnictwa pracy, które przyczyni się do podniesienia wydajności pracy w poszczególnych działach produkcyjnych.

Aby podnieść wydajność produkcji, należy usunąć wszystkie dotychczasowe braki i niedociągnięcia procesu produkcyjnego. Dla tego też towarzysze agitatorzy zwracają baczną uwagę na najmniejsze nawet niedomagania na tury technicznej.

Również na ostatniej odprawie agitatorów partyjnych w zakładach „Metalurgii” poszczególni towarzysze zwrócili uwagę na szereg istotnych braków, które obniżają wydajność. Tow. Resiak stwierdził, że paczki drutu winny być dostarczane na stanowisko produkcyjne. Przyczyni się to do lepszego wykorzystania parku maszynowego i podniesie procent wykonania normy pracowników zatrudnionych przy maszynach.

Tow. Stepien oznajmił, że pracownicy, zatrudnieni przy „zmywakach”, muszą nosić szpule z odległości 150 mtr., a w międzyczasie, czekający na nich, tracą bezproduktywnie cenny czas. Kierownictwo techniczne winno pracować tak zorganizować, aby szpule drutu dostarczane były bezpośrednio do stanowisk produkcyjnych.

Zwrócono również uwagę na konieczność przyspieszenia opraco-

ZMP-owcy ze Średniej Szkoły Zawodowej zelektryfikowali zagrody chłopskie w gromadzie Gorzędów

ZMP-owcy Publicznej Średniej Szkoły Zawodowej w Radomsku (Wydział Elektryczny) zelektryfikowali w ostatnich dniach 10 zagród chłopskich we wsi Gorzędów, gmina Gorzko. Wice, powiat piotrkowski. W najbliższym okresie doprowadzą oni światło do czterech zagród małorolnych chłopów w tejże gromadzie. W pracach tych wyróżnili się ob. ob. Zyciński, Sukienik i Tyczyński.

Wydział Zdrowia przy PRN

przyjmuje zapisy kandydatek do szkoły położnych

Wydział Zdrowia przy Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Radomsku podaje do wiadomości, że przyjmuje zapisy kandydatek do szkoły położnych w Łodzi.

Warunki przyjęcia: wiek od 16 do 30 lat, wykształcenie w zakresie 7 klas szkoły podstawowej. Do podania należy dołączyć świadectwo zdrowia wydane przez lekarza powiatowego, świadectwo moralności oraz

pisemne zobowiązanie, że po ukończeniu szkoły wykonywać się będzie praktykę w miejscu wyznaczonym, przez Ministerstwo Zdrowia.

Zarówno nauka jak i utrzymanie w internacie — bezpłatne. Zaznacza się, że ilość miejsc jest ograniczona. Bliższych informacji udziela Wydział Zdrowia przy Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Radomsku, ul. Żymierskiego 34.

Ze sportu

Przygotowania do meczu Polska-Czechosłowacja dobiegają końca

Przygotowania do międzynarodowego meczu bokserskiego Czechosłowacja — Polska, który jak wiadomo zostanie rozegrany w dniu 10 grudnia w Łodzi, są już w pełnym toku. Na obozie przy ul. Pogonowskiego 82

treningi nasza kadra reprezentacyjna, a w lokalu zarządu Łódzkiego Okręgowego Związku Bokserskiego przy ul. Piotrkowskiej 67 co wieczór odbywają się narady nad stroną organizacyjną tej wielkiej imprezy.

Sprawa, która w chwili obecnej najbardziej interesuje i... denerwuje już wszystkich, to sprawa przedsprzedaży biletów. Nie ulega wątpliwości, że frekwencja na meczu będzie tak wielka, że nie wystarczy ich dla wszystkich.

W pierwszym rzędzie bilety muszą trafić do ludzi prac. W tym celu postanowiono, że rozprzedaż je będą: ZMP, ORZZ oraz Łódzki Komitet PZPR. Pozostałe bilety są do nabycia już od dzisiaj w ŁOZB (w godzinach 10—13 i 16—20) z tym, że w pierwszym rzędzie będą one sprzedawane instytucjom i zakładom pracy na sporządzone listy imienne potwierdzone przez radę zakładową, a dopiero potem sprzedawać się będzie biletów indywidualnie.

Czesi przyjeżdżają w piątek

Przyjazd pięścizary czechosłowackich do Łodzi nastąpi w piątek o godzinie 21.45.

W Koluszach powitają miłych gości przedstawiciele ŁOZB Twardowski i Wroński.

Pięścizary czechosłowaccy zamieszkają w „Grand Hotelu”.

Narodowy Spis Powszechny ukończony w mieście i powiecie radomszczańskim

W dniu wczorajszym w powiecie radomszczańskim został zakończony Narodowy Spis Powszechny. 85 komisarzy obwodowych na terenie miasta i 948 na terenie powiatu ukończyły swe czynności w ramach Spisu Powszechnego.

Zaznaczyć należy, że powiat nasz w sprężystym przeprowadzeniu Spisu wysunął się na jedno z czołowych miejsc w województwie łódzkim. Zawdzięczać to należy dobremu przygotowaniu komisarzy obwodowych i rejonowych, jak również żyłemu ustosunkowaniu się do ich pracy ludności miasta i powiatu.

Na terenie miasta pierwszy ukończył swe czynności komisarz obwodu Nr 69, ob. Józef Sidarowicz, który jeszcze w dniu 5 bm. zdał wszystkie formularze. Drugie miejsce zajął komisarz 95 obwodu, ob. Zenon Saliński.

Na terenie powiatu dobrze wywiązały się ZMP-owcy, którzy dzięki właściwemu podejściu do ludności, jak i umiejętnej przeprowadzonej akcji uświadamiającej, znacznie pomogli w pracy komisarzom spisowym.

Władysław Rymkiewicz 39 Ziemia wyzwolona Powieść

— Uważajcie dobrze — przestrzegal — poziom wody podnosi się. Na morzu duże sztormy, a u nas deszcze. Stan wody na Zalewie Świeżym podniósł się o 60 centymetrów, ponad najwyższy dotąd notowany kiedykolwiek stan katastrofalny. Macie teraz pojęcie? Wiatr pędzi wodę z kanałów na pola. Motor musi teraz być bez przerwy w ruchu. Inaczej, podmokną wam grunty, a nawet może dojść do lokalnej powodzi.

Janik był spokojny o swoją pompę.

— To jest, proszę was, taki motor — mówił, zginając rękę i wystawiając muskuł, celem zobrazowania potęgi swojego silnika. — Pracuje na sto dwa!

— Nigdy nie można wiedzieć — wtrącił sierżant Milicji. — U nas motory silniejsze, a nie mogły dać rady powodzi. Mało nam ludzi pompy nie zdemolowali.

— Słyszałem, że gadali na stacyjnych. Skąd się te bajdy wzięły?

Sierżant podniósł kufel z piwem do ust, pił powoli, długo, po czym odstawił kufel, otarł chusteczką pianę z ust i nie odpowiedział na pytanie.

— Powodzi na Łukaszewie to ja się nie boję. Moja pompa —

chwalił się Janik — to jest smok! — A ty nie bądź taki pewny! — fuknął Sarniuk. — I jakby ci się co przytrafiło, to w te pędy na posterunek i telefonuj do Grabowa o pomoc. Załóżmy nam na stacji telefon.

— Co się ma przytrafić? — wyklócał się Janik. — Niech mi tylko koks dostawia na czas.

— Z tym koksem, to ci właśnie miałem powiedzieć, że już nie będziesz go potrzebował. Warsztaty w Pleniwie wyremontowały silnik, moc trzydzieści kilowatów! Antekci namyślał się gdzie wstawić ten motor, i w końcu powiada: „Doprowadzimy linię do Łukaszewa i wstawimy silnik Janikowi, zasłużył sobie na to”.

Banaś wyjął fajkę z ust. — Fajny motor na taką stację. Wszyscy, Banaś, Frela, komendant i Sarniuk spojrzeli na Janika.

Frela wznosił kufel: — No, to zdrowie naszego stacyjnego! — Zdrowie!

Dźwięknęli wieńcem kufli, wzniesionych nad stołem.

Janik poczuł rumieniec na policzkach. Zrozumiał, że oceniają jego pracę i że go tu potrzebują. Chciał podziękować, ale nie umiał dobrać właściwych słów i kryjąc zakłopotanie zaczął rozglądać się po sali.

Duża sala gospody była oświetlona pięcioma kulami z matowego szkła. Z sufitu zwisały girlandy z białej i czerwonej bibuły. We wnęce bufetu lśniły szybki ogromnego kredensu, szklane gablotki z potrawami i wysoki kran z jasnego metalu. Kilka stolików, nakrytych białymi serwetkami z glansowanego papieru, było zajętych przez rozprawiających z ożywieniem chłopów. Gwar rozmów mieszał się z dźwięcznym zgłębieniem z głośnika radiowego, transmitującego melodie węgierskie.

(d. c. n.)

GŁOS
Organ Łódzkiego Komitetu i Wojewódzkiego Komitetu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Redaguje: **KOLEGIUM REDAKCYJNE**

Telefony:
Redaktor naczelny 218-14
Zastępca red. naczelnego 218-23
Sekretarz odpowiedzialny 219-05
Dział partyjny 216-19

Dział korespondentów robotniczych i chłopskich oraz redaktorów gazetek ściennej 219-42
Dział mutacji 223-29
Dział miejski i sportowy 254-21 wewn. 8 i 11
Dział ekonomiczny 218-11
Dział rolny 254-21 wewn. 9

Redakcja nocna: 172-81

Kolportaż:
Łódź, Piotrkowska 70, tel. 222-22
Administracja 260-42
Dział ogłoszeń: Łódź, Piotrkowska 104a, tel. 111-80 i 114-78

Wydawca RSW „Prasa”
Adr. Red. i Łódź, Piotrkowska 88, III-cie piętro.
Druk. Zakł. Graf. RSW „Prasa” Łódź, ul. Zwirki 17, tel. 208-62.
Prenumeratę przyjmuje P.P.K. „Ruch” na konto P.P.K. Nr. VII-8031.